

SOM JOVES. I QUÈ?

Marta Casadesús / Trobes i sirventesos

Tinc entre els meus dits un exemplar del poemari de **Jaume Coll** titulat "**Quanta aigua clara als ulls de la veïna**". I això em fa immensament feliç per diversos motius. El primer i evident: me n'agrada el contingut. Una lectura àgil però d'evocacions profundes, sinceres. Me n'interessa especialment la descripció quotidiana de la ruralitat, expressada com una realitat com qualsevol altra, sense connotacions ni odes de cap tipus. És tant precisa que no costa transportar-se als paratges i gaudir del desassossec del capvespre a pagès, deixant-se envair pel ritme pausat del temps. M'agrada que s'atreveixi a explicar en vers com muny les cabres. En això hi noto decisió i solidesa. Però això no és tot: celebro, per sobre de tot, que la publicació del volum s'hagi escaigut, si no l'erro, als seus vint-i-cinc anys.

I s'esdevé la paradoxa: sembla que per una cosa que li és inherent, com és la manca d'experiència, la joventut espanti. I aquí comença el bucle, per exemple, d'exposicions col·lectives de joves artistes. Així, sense noms. Com a grup, com si un per si sol no pugués omplir una sala. D'aquí naixen els concursos adulterats que acaba guanyant sempre -casualitats de la vida- el nebot de l'alcalde. No em fan el pes aquelles iniciatives mitjançant les quals l'artista, ansiós de mostrar la seva obra, perd nom i cognoms pel camí a canvi d'una visibilitat mínima. Com si el talent, per ser el creador jove, no fos prou madur i la reputació s'hagués de guanyar a costa del què faci falta.

L'edat no deixa de ser una etiqueta que, mal emprada, banalitzava el missatge que se'ns vol transmetre. Per això, entre mils d'exemples més que podem trobar (per sort no tot són males notícies), la publicació de volums deliciosos com el de Jaume Coll atien l'esperança i són, a part d'un gaudi pels sentits, una gran alegria. L'artista és, esdevé, i es manifesta. Per sort, algú creu en nosaltres. Som joves. I què?